

Rederscentrale of niets?

Men kan ons niet verwijten dat wij ooit scheuringen zouden hebben in de hand gewerkt noch dat we afgescheurden zo maar zouden hebben aangemoedigd.

Nauwelijks veertien dagen geleden hebben wij hier gepleit voor getrouwheid en solidariteit, omdat we ons bewust zijn dat er opnieuw iets aan het gisten is. En wat nu kan gebeuren lijkt ons veel erger, dan wat de visserij ooit overkomen is: vroeger als niemand het nog zag zitten, als algemeen gedacht werd dat het bedrijf uitbloedde, werden alle geschillen bijgelegd, kwam men tot algemene verzoening en werden unaniem maatregelen overwogen, die telkens weer het bedrijf hebben gered. Vandaag is het juist andersom: in volle crisis wordt overwogen de Rederscentrale te laten vallen!

Als een echtpaar uit elkaar valt is het verdomd dom alle schuld op de man of op de vrouw te werpen; schuld is altijd zowel bij de ene als bij de andere te zoeken, al kunnen de fouten van de ene verdokener zijn, al kan één der partners beter veimzen dan de andere. Ook inzake de wrevels in als om de Rederscentrale, zal de oorzaak wel niet eenzijdig te duiden zijn.

VERWIJTEN

Het is 'n slechte tijd en ieder frank uitgave, is één frank te veel. Plots beseft men, omdat men het scherp in de portemonnaie aanvoelt, dat 30-40.000 fr lidgeld per jaar en per vaartuig heel erg veel is en berekent men (niet altijd juist) wat men voor dit lidgeld terugkrijgt.

In een crisis vermindert de solidariteit, iedereen vecht om zijn eigen kop boven water te houden en men zou zelfs in staat zijn ter redding van het eigen vel de kollege een kopje onder te duwen.

Men betwist de eis tot het betalen van achterstel, waar verzoeners en nieuwkomers géén achterstel betalen moeten.

Men betwijfelt zelfs de noodzaak aan een eenheidsorganisme, wanneer die organisatie momenteel weinig anders mede te delen heeft dan dat ze machteloos is.

Vroegere tribunen, die vrijwillig ontslag namen, die werden verwijderd of die op een zijspoor werden gerangeerd, wijzen op hun verwezenlijkingen in het verleden en voorspellen de totale chaos.

Wie zich tot nieuwe leiders van het bedrijf geroepen denken, voelen zich gedwarsboemd en trachten eigenmachtig en eigenzinnig hun wil door te drukken. Ze beroepen zich daarom op praktijken uit het verleden, die ze vroeger hebben aangevallen maar die ze thans zelf willen toepassen en veel erger.

Laten we ons beperken tot boycot, censuur en tegenwerking enerzijds en anderzijds tot het volume van het lidgeld, die voor het lid altijd hoog genoeg maar vandaag te hoog geworden is.

CENSUUR

Het is een feit dat we vandaag minder gemakkelijk een minister het vuur aan de schenen leggen dan vroeger, toen niet het ganse land kraakte maar alleen de visserij te gapen lag: thans wordt een minister door iedereen onder druk gezet. Maar het is evenzeer een feit dat er momenteel minder briesende leeuwen te vinden zijn, die een ministerieel kabinet durven onderste boven lopen.

Anderzijds worden we meer en meer een technocratische organisatie, zonder contact met de basis en met even weinig behoefte aan raad vragen als aan raad geven. Als er dan al iets verwezenlijkt geraakt, wordt het niet of te omslachtig bekend gemaakt, wordt er niet vergaderd waar, eufonisch, er iedere week een algemene vergadering nodig is, maar integendeel worden de minimaal wekelijkse vergaderingen van een dagelijks bestuur hoogstens nog eens per maand gehouden, terwijl iedereen brand roept en iedereen zich aan het verzuipen voelt. Als een reaktionair dit hekkelt als «slapen» of «iets duister uitbroeden», wordt hij een saboteur genoemd, een tegenwerker.

Een VAKBLAD, zoals de syndikaten toch ook hun weekblad hebben, zou in enigermate het contact met de basis kunnen onderhouden, maar hier ligt juist een eerste knelpunt.

Sinds P. Vandenberghe VRIJWILLIG ontslag nam als afgevaardigde beheerder van Rederscentrale, veranderde er weinig aan de structuur van het blad maar konden we al eens lezen dat ONS VAKBLAD STANDPUNTEN INNAM DIE NIET GELIJKLOPEND WAREN MET DIE VAN DE LEIDERS VAN DE REDERSCENTRALE. Bij het vernieuwen van de abonnementen 1975 werd dan ook een afspraak gemaakt en werd er bedongen dat het Visserijblad de Rederscentrale zou respecteren en dat het secretariaat regelmatig bijdragen en mededelingen zou verzorgen.

Omdat het akkoord blijkbaar niet geëerbiedigd werd, maar omdat tevens de secretaris en de uitgever sterk tegengestelde verklaringen daaromtrent verstrekten, meende het dagelijks bestuur die uitgever te moeten uitnodigen op een beheerraadszitting. Er bleek een procedurefout begaan te zijn en in plaats van Vandenberghe uit te nodigen, werd aan de beheer-

ders gevraagd te willen stemmen over de noodzaak Vandenberghe al dan niet te horen. De stemming was tegen (zo iets van 9 tegen 4) en de kwestie Visserijblad werd opnieuw verwezen naar het dagelijks bestuur.

Onverwacht, om God weet welke dringende reden en zonder medeweten, laat staan goedkeuring, van beheerraad of dagelijks bestuur, wordt aan alle leden medegedeeld dat Rederscentrale met Het Visserijblad gebroken heeft. Ook de overheid krijgt daar kennis van en een bepaald dagblad verkneukelt zich. Dit werd noch door het dagelijks bestuur noch door de beheerraad beslist.

Dit alles pleit, zo nodig, Vandenberghe niet vrij, maar het belast Rederscentrale en dat had in de huidige toestand zeker vermeden kunnen worden.

Hier wacht de beheerraad een pijnlijke taak, maar vooral een dringende.

LIDGELD

Sinds maanden werkte een werkgroep aan een opstelling van de meest nijpende problemen en de oplossingen die daaraan zouden kunnen verhelpen.

Akkoord dat men, met de strop om de hals, weinig baat ziet in een mooi geformuleerde studie; de ter dood veroordeelde hoopt onmiddellijk te worden gered. Anderzijds moet men verder zien dan zijn neus lang is en opties op de toekomst nemen. Maar zelfs de medewerkers aan die werkgroepen verbazen er zich over dat alles plots begraven lijkt te zijn en dat er niet langer wordt vergaderd, zodat het vermoeden rijst dat andere machten spelen of andere belangen aan bod gekomen zijn. En de minister die op voorstellen wacht, lacht ons uit.

Niets is nefaster dan de armen te kruisen; men begint te twijfelen aan de mensen die verantwoordelijk zijn en men begint te twijfelen aan de mogelijkheden van de organisatie. Is het dan te verwonderen dat er kritiek komt?

Ik schreef het al vroeger dat de kustvisserij zich gediskrimineerd voelt, maar als nu ook nog de eigen beheerders niet meer geloven in de daadkracht van hun organisatie en weigeren hun lidgeld te betalen, als dus het eigen imago wordt vernietigd, zullen de technocraten niet langer de basis moeten negeren, maar zullen ze die basis verliezen. Het lijkt daarom noodzakelijk te overwegen het lidgeld gevoelig te verminderen, met begrip voor een noodzakelijke administratie, maar zonder vrees aan een doordreven versobering te werken.

OPLOSSING ?

Ik blijf vooralsnog van mening dat we een eenheidsorganisatie nodig hebben en pleit mezelf niet vrij van schuld t.o.v. het verwijt dat we in slaap gevallen zijn.

Maar als het waar is dat Het Visserijblad de Rederscentrale zou ondermijnen en dat zulks dan unfair zou kunnen geheten worden, moeten we dan tevens niet de bedenking maken dat Het Visserijblad ons NIET door de goot zou kunnen halen als de Rederscentrale zichzelf wat sterker aandiende!

Als er geen drastische veranderingen plaats vinden, als er geen pijnlijke maatregelen durven genomen worden, dan zullen we moeten besluiten dat eenheid, solidariteit, verzoening, enz., onnozele woorden zijn, want dat gans de visserij tot aan de verdoemenis ziek zal blijven AAN NALJVER EN PERSOONENKWESTIES. Dan blijft er ons nog slechts één laatste kans: ons zo sterk mogelijk maken in eigen midden en Oostende organiseert zich naar best vermogen, en ook de Oostkust zoekt een eigen identiteit. Misschien zal men in eigen kleiner midden minder pretenties koesteren en minder de persoonlijke naijver en vetes doen primeren. Als het na tien jaar ruzie maken niet mogelijk was één organisatie uit te bouwen, zullen we er twee moeten maken. Het is een stap achteruit, maar in Echter-nach gaat de processie ook door al zet men twee stappen voor- en een achterwaarts.

...En dan krijgt Zeebrugge misschien toch zijn sluis...

JEF DEROOSE.

Nota van de Uitgever:

Wij komen hierop later terug.

